

4. místo

Kryštof Míchal, kvarta Gymnázium Blovice

Sen

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám se sebou hovoří bůhví o čem. I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se.

Dlouhé tmavé vlasy jí splývají na záda. Listí na dubu zašeptá a zatančí při každém poryvu větru. Vítr si pohrává si s jejími vlasy a krásně blankytnými modrými šaty, které se vlní jako moře za přílivu. Najednou uslyší zapraskání větvíček a oči se jí zalesknou radostí, že by konečně přišel? Rozhlíží se okolo sebe, to jen vrabčák si z ní udělal legraci. Sedne si, opře se zády o kmen dubu, zavře oči a zamyslí se. Co by se stalo, když by na to, že se scházejí, přišla její matka? Měla by si přece vzít někoho, kdo je bohatý a z dobře postavené rodiny, nemůže se zasnoubit jen tak s někým, koho potkala před měsícem na dožínkách. Při vzpomínce se jí vybaví, jeho krásné, hluboké oči, opálená pleť a mužná postava. Jak krásně si spolu zatančili!

Z myšlenek jí náhle vyruší hlas jejího milého, který jde po pěšině lesem a cestou si prozpěvuje a píská. Ona radostí vyskočí a obejmě ho: „Tak moc si mi chyběl.“ On jí na oplátku zlíbá obě tváře a daruje jí kytici lučního kvítí, které cestou natrhal. Kohoutky, zvonky, kopretiny a další pestrobarevné kvítí. „To je ta nejkrásnější kytička na světě,“ odpoví mu dojatě. Poté zůstanou chvíli v objetí, ale vyruší je hlas kukačky, která jako by jim odpočítávala minuty jejich tajné schůzky. Procházejí se spolu lesem a on jí vypráví, co celý den dělal a co vyrobil ve své řezbářské dílně. A ona mu vypráví, jak se musí učit správnou etiketu, latinsky a vyšívat tapisérie.

Čas jim plyne jako voda v potoce a ani vlastně nevnímají, že slunce už dávno zapadlo. Padl soumrak a najednou byl cítit ve vzduchu chlad. „Musím už jít domů, matka bude mít starost, kde jsem tak dlouho.“ Doprovodí ji z lesíku ven ke kamennému můstku přes potůček a tam se jejich cesty rozejdou. Dále pokračuje sama, ale i přes všechen spěch, vejde do zámecké zahrady již za tmy. Paní kněžna již stojí u vchodových dveří a s vyčítavým výrazem se na ni podívá: „Kde si byla tak dlouho?“ zeptá se jí. „Zapovídala jsem se na louce s děvčaty ze vsi, trhaly jsme luční kvítí, podívej!“ trochu se zardí, že neříká pravdu.

Když přijde do své komnaty, dá kvítí do vázy, lehne si na postel a zavře oči. „Kuku, kuku....“ probudí ji ze snu. Slunce zrovna zapadá a ona sedí pod velkým dubem a čeká na svého milého.